

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1167/07
19.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Јованке Кажих, Миломира Николића, Софије Вагнер-Личеноски и Слободана Спасића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1.бр.11/07 од 21. маја 2007. године, у седници одржаној 19.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Шапцу Гж.1.бр.11/07 од 21. маја 2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Шапцу П.1266/06 од 31.10.2006. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр.27/2006 од 6.2.2006. године којим је тужиоцу престао радни однос као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа која му по том основу припадају. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Окружни суд у Шапцу пресудом Гж.1.бр.11/07 од 21. маја 2007. године одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против пресуде Окружног суда у Шапцу тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399.ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије да је побијана пресуда заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП. Супротно наводима ревизије, пресудама нижестепених судова дати су разлози о одлучним чињеницама, који нису противречни са садржином доказа изведеним у поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Општинског суда у Шапцу П.бр.405/04 поништено је као незаконито решење директора туженог о престанку радног односа тужиоца и тужилац је враћен на рад. Пре престанка радног односа тужилац је обављао послове портира у служби обезбеђења. На рад је враћен 16.5.2005. године, а 17.5.2005. године тужени му је понудио да закључи уговор о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности за послове противпожарне заштите, обезбеђења, уређења и одржавања прилаза круга објекта. Тужилац је одбио да потпише овај уговор. Дана 14.7.2005. године тужиоцу је понуђено да закључи уговор о раду за послове помоћног радника који је он такође одбио да потпише. У периоду од враћања на рад до престанка радног односа, тужилац није био радно ангажован за обављање послова било ког радног места. Новим актом о систематизацији радних места код туженог, укинута је радно место на коме је тужилац радио пре удаљења. Решењем туженог бр. 27/2006 од 6.2.2006. године тужиоцу је престао радни однос услед технолошких, економских и организационих промена. Отпремнина у износу од 83.814,00 динара исплаћена му је 3.2.2006. године.

Полазећи од утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиоца за поништај решења о престанку радног односа.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Економски разлози су приморали туженог да донесе и спроведе план санације предузећа, који се састоји у промени структуре производног програма и набавке савремене опреме, с тим да су наведене технолошке промене проузроковале организационе промене у области људских ресурса (смањење броја укупно запослених и сл.). Ове промене пратила је и промена нормативних аката, тако да је дошло до смањења броја извршилаца на радном месту на коме је тужилац радио пре удаљења а што је

евидентирано кроз акт о систематизацији радних места.

Код овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови нашли да је донето решење законито, обзиром да је у поступку утврђено да је радно место на којем је тужилац радио пре удаљења укинито новим актом о систематизацији радних места. У ситуацији када је тужилац одбио све понуде туженог да у поступку извршења судске пресуде буде враћен на радно место, он је морао да дели судбину запослених који су били на радним местима за које је утврђено да су технолошки вишак. Како је његово радно место на којем је радио пре удаљења у новонасталој ситуацији укинито, а одбио је закључење уговора о раду за друге послове, то и по становишту Врховног суда, правилно је донето оспорено решење о престанку радног односа тужиоцу сходно одредби члана 179. Закона о раду.

Неосновано је позивање тужиоца у ревизији да новом систематизацијом није смањен број извршилаца на радном месту помоћног радника, те да тужиоцу није могао по основу технолошког вишка престати радни однос. Чињеница је да тужилац има завршену основну школу што је услов за ово радно место. Међутим, тужилац у поступку успостављања радноправног статуста по правноснажној судској одлуци није прихватио закључење уговора о раду за радно место помоћног радника, па су без утицаја наводи ревизије да је на радном месту помоћног радника остао исти број извршилаца и након унутрашње реорганизације туженог.

Са свега изнетог, на основу члана 405. ЗПП, Врховни суд је ревизију тужиоца одбио као неосновану.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд